

ჰიენი საქართველოს კომკავშირს

წლებო — დიდებით მოხილო, დიად თარიღთა კავშირო, კომკავშირულო ბილეთო, აღისფერ დროშად გაშლილო, შენზე სიმღერა მომინდა ოციან წლების გვარდიელს, ბევრჯერ გვარბევდნენ მე და შენ, ვერ დაგვცხეს,

ვერ დაგვარბიეს.
გვიტევდნენ, თავს არ ვზოგავდით, რომ მტერზე ჯავრი გვეყარა, წინ მიგვიძღვოდა პარტია, ზურგს გვიმაგრებდა ქვეყანა. გვშიოდა, ტანზე არ გვეცვა, უინვა ძვლებამდე ატანდა და მაინც წამოვარჩიეთ „თბილად ჩაცმული“ ანტანტა. პირველი ხუთწლედები და პირველ მწვერვალთა დაპყრობა...

კომკავშირული საგზური, კომკავშირული ლაშქრობა. ვუტევდით, რომ მტრის ნაკაფზე კვირტებად ამოგვეყარა, წინ მიგვიძღვოდა პარტია, ზურგს გვიმაგრებდა ქვეყანა. მაგრამ ცისკარი დუშმანმა ხელახლა ჩამოგვინისლა, ისევ მოგვეწუვიტა ხარაჩოს ორმოცდაერთის ივნისმა. სამშობლოს მოწოდებაზე, აღვსდექით აბჯარასხმული, ისევ დავსქექეთ საბრძოლო კომკავშირული ლაშქრული. კვლავ ჩავაშხამეთ ვერაგ მტერს ოცნება „გაშლილ სეფაზე“

და ისე გავუმასპინძლდით, თვალი მოექცა კეფაზე. მზედ ჩავასახლეთ მშვიდობა უველა ბრძმელსა და კაშხალში, მაგრამ, აქა-იქ, მახვილი კვლავ ვერ ისვენებს ქარქაშში. ვილაცა ფიქრობს რევანშზე და ბორგავს ამორძალივით, ვილაცა ჩვენი მიღწევა უელზე აღგება ძვალივით. მაგრამ თუ მტერმა გაბედა და კვლავ საომრად შეგვეყარა, კვლავ გავვიძღვება პარტია, კვლავ ხმალს გვიკურთხებს ქვეყანა.

„სამშობლოს არვის წავართმევთ, ჩვენც ნურვინ შეგვეცილებთ, თორემ ისეთ დღეს დავაყრით, მკვდარსაც კი გავცილებთ.“ ისე გავუხდით ძვალს და რბილს, ავს და კარგს ვეღარ გავარჩევს, თან ისეთ პანდურს ამოვკრავთ, „ჩექმის ნომრები“ დაჩნდეს.

კომკავშირულო ბილეთო, სამშობლოს სიჭაბუკე ხარ, წლები რას გიზამს? თუმცადა ორმოცდაათის უკვე ხარ! დრო რას დააკლებს შენს საქმეს — საარაკოს და გასაკვირს, იყავი, ხარ და იქნები უბერებელი ასაკის!

საინჟინრო სტრუქტურა

ეს სტრიქონები, გულწრფელი, იმ პიროვნებებს ეძღვნება, რომლებმაც უძღვეს კომპაზიციის ურომა და უამომამებება... ასაკის მიუხედავად, თანატოლებად ვიცანით, ჩვენთვის ყველანი არიან ორმოცდაათი წლისანი!

ნახატი საქართველოს კომკავშირის პრემიის ლაურეატ დ. ერისთავისა

— მთავრობის დაჯილდოების დღეს!

საპარტიზალოს კომკავშირის საინჟინრო ანკეზა

- დაბადების წელი — 1921.
- ეროვნება — ქართველი.
- დაბადების ადგილი — თბილისი.
- განათლება — უმაღლესი.
- სოციალური წარმოშობა — მუშურ-გლეხური.
- ოჯახური მდგომარეობა — საბჭოთა კავშირის მრავალ ეროვანი ოჯახის წევრი.
- ძირითადი საქმიანობა — კომუნისტის მშენებელი.
- დამოკიდებულება სამხედრო სამსახურთან — სამხედრო ვალდებული.
- რა საქმიანობას ეწეოდა რევოლუციამდე? — არაღვარულ მუშაობას.
- ჰყავს თუ არა საზღვარგარეთ ნათესავები? — მთელი მსოფლიოს პროგრესული ახალგაზრდობა.
- რა საქმიანობას ეწეოდა რევოლუციის შემდეგ, სად და როდის? — იყო და არის კომუნისტური პარტიის ერთ-ერთი თანამშემწე. 1921 წელს იბრძოდა წერა-კითხვის უცოდინარობის სალიკვიდაციოდ. ამავე წელს ეხმარებოდა ვოლგისპირეთის მოსახლეობას, სადაც მძვინვარებდა შიმშილი, 1922 წლიდან ებრძვის კულაკებს და იწყებს იერიშს რელიგიური გადმონაშთების წინააღმდეგ. მომდევნო წლებში მუშაობდა კოლმეურნეობებში, არტელებში, რიონის, ზესტაფონის ფეროშენადნობის, თბილისის ფოლადთუჩამომსხმელსა და ავტოსარემონტო ქარხნებში, ქუთაისის ლიტონის ქარხანაში და სხვ. დღემდე არ გაუცდენია არც ერთი დღე, ამჟამად მუშაობს ენგურპესსა და კოლხიდ-მშენში, რუსთავის მეტალურგიულსა და ქუთაისის ავტოქარხნებში, საკოლმეურნეო მინდვრებში, ვენახებში, პლანტაციებში, ყამირ მიწებზე და სხვ.
- მონაწილეობდა თუ არა სამამულო ომში, როდის და სად? — იბრძოდა მოწინავე ხაზზე, ომის დაწყების დღიდან, დამთავრებამდე.
- აქვს თუ არა მთავრობის ჯილდოები? — შრომის წითელი დროშის ორდენი.
- რა მიღწევები აქვს სპორტში? — არის სპორტის დამსახურებული ოსტატი ყველა სახეში და — მსოფლიო ჩემპიონი მთელ რიგ სახეებში.
- ჰყავს თუ არა შთამომავლობა? — უამრავი პატარა დამა, ოქტომბრელებისა და პიონერების სახით.
- რა მიზნებს ისახავს? — რომ ჩვენმა თაობამ იცხოვროს კომუნისტურად.

უშპრი აბაკელია,
ენგურპესის მშენებელი, სსრკ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატი, საქ. ალკ საპატიო ნიშნის კავალერი.
ჯილდო, შექება, დიდება... — არც ერთი არ დაგვლება. ხარ ენგურპესის მუქურა, შენ, უშპრი აბაკელია! ნათურასავით გინთია გულს შრომის მუქი უქრობი... აშენე შეუწელებლად და გაგვახარე უშპრობით!

რამაზ აბაშიძე,
საქ. პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სტუდენტ-მეუამირეთა რაზმის ხელმძღვანელი.
რამაზის რაზმმა დალაშქრა ყამირ-ნასვენი მიწები. თვითონ მაგალითს აძლევდა, შრომობდა თავდავიწყებით... იმდენი ჯილდო მიიღო, იმდენჯერ უქეს მარჯვენა, წამოსვლა აღარ უნდოდა, ყამირზე სურდა დარჩენა.

ნანა ალექსანდრია
არის გამსვლელი პაიკი და სიხარულად ანთია ჩვენთვის — მოგვებს ჩვეული — ნანატრი ალექსანდრია. მეფე ახალი მეტოქის შებოჭოს, დასცეს უსულოდ! — რა შეიძლება დღეს ნანას ამაზე მეტი ვუსურვოთ?

რეზო ამაშუკელი,
პოეტი, საქართველოს კომკავშირის პრემიის ლაურეატი.
შენ, რეზო ამაშუკელო, ჩვენო ძვირფასო ამამა, თავის დადება კაცისთვის გიჩანს მღერად და თამაშად... უშენოდ უნდა ჩატარდეს რა ზეიმი და რა ლხინი? ახალ-ახალი ლექსებით ცას მიაწვდინე ძახილი!

ნონა გაზრინდაშვილი
უპირველესად დედობას ვულოცავ ნონა დედოფალს! გვეამაყება, ქართველებს, იმისი ერთადერთობა... მას, ჯერჯერობით, ამ ქვეყნად ვერავინ ვერ მოერია, ვინც ნონას თაყვანს არა სცემს, იგი ჭადრაკის მტერია!

აბაკი გაყარელია,
ფილოლოგიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პუშკინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის პროფესორი.

ჯეპირად იცი მსოფლიო მწერლობის ყველა შედევი, ფლობ აზრთა ყველა საუნჯეს... შენ სხვა სიმადლეც შეგფერის! მამულიშვილის, ჯენტლმენის ხარ ეტალონი, ნიშუში... როგორც მწერალს და მეცნიერს, არ გაქვს არც ერთი მინუსი! სამოც წელს გვიან ვილოცავ და თავს ვიმშვიდებ იმითი, რომ ამდენი ხნის ღუმელსაც შენდამი ლოცვად მიმითვლი!

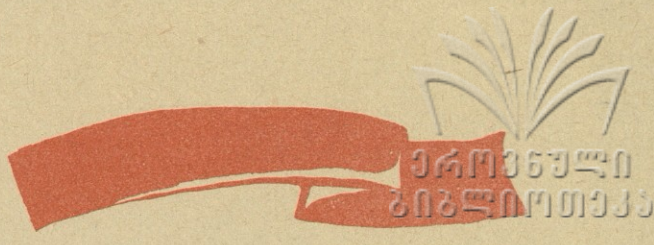
მეთევან გოგიტიძე,
ქობულეთის რაიონის მეჩაიე, სოციალისტური შრომის გმირი

შენი შრომითი დიდება მთელ საქართველოს ედება, გეგმების შესასრულებლად თავიც კი გაგემეტება... თქვი, „მწვანე ოქრო“ ამდენი, რა კალათებში გეტევა, გამარჯე მარჯვენაქებულო, ქობულეთელო ქეთევან!

მერაბ ელიოვიშვილი,
მწერალი, საქართველოს კომკავშირის პრემიის ლაურეატი.

ბრწყინვალე პროზაიკოსი, ფანტასტიკურად ხალასი... ქართული სული ანთია მერაბის სიტყვის ძალაში! მან საცხოვრებლად ირჩია კონტა ქალაქი — ცხინვალის, მოთხრობას იწყებს თბილისში და ცხინვალში აქვს ფინალი.

საქართველოს კომკავშირს!

ზოთა იამანიძე,

სპორტის დამსახურებული ოსტატი.

ვის არ ხიბლავდა თამაში შეუპოვარი შოთასი...
იამანიძის რეიდი მუდამ იქნება მოდაში!
სანიმუშოდ ჰყავს სპორტსმენთა უფროს და უმცროს თაობას.
ხომ ხედავთ, რარივ ძნელია, „დინამოს“ უშოთაობა?

თამაზ იმედაძე,

კომკავშირის ქუთაისის საქალაქო კომიტეტის
პირველი მდივანი

დამფუძნებელი მაღალი შუბლით, ზრდილობით, თავაზით —
ახალგაზრდობას იმედაძე ჰყავს იმედაძე თამაზი —
მთელი ქუთაის-ქალაქის ხელისხელთაგანგებები —
საუკეთესო ქართველი, ვაჟკაცი სათაყვანები!

ლიანა ისაბაძე

ომკრის მედლების მომხვეჭემა და მომხიბვლელმა ლიანამ
ავიწვია სიამაყისა და აღტაცების ფილა:
ბევრი ქვეყანა დაიპყრო (საფრანგეთ-ფინეთიანად),
ვიოლინითი მსოფლიოც მალე დაეპყროს მთლიანად!

ელენე კოფეჩაშვილი,

რუსთავის ქიმიური კომბინატის მუშა, სოციალისტური
შრომის გმირი, საქ. აღკვ საპატიო ნიშნის კავალერი.
ფიზიკურ შრომით აღიღებ, ამკობ ქიმიურ კომბინატს,
შენმა მიღწევამ, ელენე, გულზე ნათელი მომფინა!
ახალი გამარჯვებები დღედაღამ შენი ფიქრია
და, რუსთაველი გოგონა, მას აქებ, ვინცა გიჭია!

ნოდარ კოხჩიაძე,

პარტიის სამტრედიის რაიკომის პირველი მდივანი.
შენ კომკავშირმა გაგზარდა პარტიის ერთგულ მსახურად.
ქართული მიწა გიგია, ქართული ზეცა გახურავს...
ხარ დინჯი, აუჩქარები, გულ და გონებაანათელი
და სამტრედიის რაიონს უნთიხარ, როგორც სანთელი!

ვიპტორ კუპრაძე,

აკადემიკოსი, საქართველოს სახელმწიფო პრემიის
ლაურეატი.

...გადაღმერთილი, უღრუბლო... მჭევრმეტყველი და
რიტორი,

როსტევენივით მაღალი, უხვი, მდაბალი ვიქტორი...
სისხეტაკე და სინდისი ქართული მათემატიკის,
უუმაღლესი ქართველი და პიროვნება ნატიფი.
ახალგაზრდობის ქომაგი, სულს რომ სხივებდა გადაშლის...
დღეს მე მას ვუძღვნი ფორმულას: ჯანი პლუს წლები
(კვადრატში).

რეზა ლალიძე,

საქართველოს კომკავშირის პრემიის ლაურეატი.
შენი მუსიკა მსმენელში ღვთაებრივ გრძნობებს აღვიძებს,
სახალხო კომპოზიტორო, სახობო რევაზ ლალიძე!
ხარ წრფელი, უსაყვარლესი, დიდსულოვანი, გულუხვი...
გიმღერის შენი ქვეყანა — ცა-ფირუზ, ხმელეთ-ზურმუხტი.

კონსტანტინე ლორთქიფანიძე,

შ. რუსთაველისა და ა. ფადეევის სახელობის
პრემიების ლაურეატი.

იმპი მხურვალე სიყვარულს შენი მშობელი ერისა.
კვლავაც დიდებით გაგველოს ნამდვილი მწერლის ძნელი გზა,
იმდენი ჯილდო მიგელოს, ვერ დაეთვალოს ვერვისსა!
რაც „ნაკადულმა“ საქმე ჰქნა, იმას მდინარეც
ვერ იზამს!
სიკვდილი ბევრსაც მოიცდის, თუ შენებურად შერისხავ...
ერთი და ორი ცოტაა! — გისურვებ ას კარგ წელიწადს!

იური მგალობლიშვილი,

მახარაძის რაიონის სოფლის მეურნეობის
სამმართველოს უფროსი.
„მოხუცი“ კომკავშირელი — მგალობლიშვილი იური,
უბადლო სპეციალისტი, ვაჟკაცი, მართლაც ღვთიური...
ახალ პოსტზედაც ახალი ძალ-ღონით გამოაშუქებს...
და, გეგმის ზევით, სამშობლოს კიდევ მრავალ შვილს აჩუქებს!

ალექსანდრე მებრეველი,

ჩოგბურთელი, სსრკ სპორტის დამსახურებული ოსტატი.
მას არსად შეურცხვენია ერი და გვარიშვილობა,
მოიგო ბევრი ფინალი... მთელი მსოფლიო ჰკვირვობდა,
ჰქონდა ქართული სული და არ ჰქონდა პრიზთა მცირობა,
ხელმარჯვედ სცემდა ჩოგანსა, იხმარა დიდი გმირობა!

ლამარა სინარულიძე,

კომკავშირის ჩოხატაურის რაიკომის პირველი მდივანი.
ფორმული ფუტკარივითა! — ასეთი გახლავთ ლამარა.
პირდაპირი და მართალი, ნაკლს არასოდეს დამალავს.
ღე, კვლავაც იყოს გამკვლევი ახალგაზრდობის ყველა გზის,
მეტი სახელი შეჰმატოს რაიონს ბორის ძნელადის!

ზურაბ სოტკილაძე,

საქართველოს სსრ დამსახურებული არტისტი,
საქართველოს კომკავშირის პრემიის ლაურეატი.
რბ ესმოდა მღერა ყმისა, აღფრთოვანდა ესპანეთი...
დაფნის ქუდი ხურავს ზურაბს... სიყვარულით ვესალმები!
ის დამცველი იყო ერთ დროს თბილისისა „დინამოსი“,
კართან არვის არ უშვებდა, ფრენდა, როგორც იკაროსი...

ვინარი სხულუხია,

სოციალისტური შრომის გმირი, საქ. აღკვ ცენტრალური
კომიტეტის აპარატის პასუხისმგებელი მუშაკი.
გმირის ასული... თვით გმირი... ჩვენი ქებული ვინარი,
თავმდაბალი და უბრალო... ვინარისთანა ვინ არი?
ჰკვიანი, დარბაისელი, ქართული სიტბოს მფინარი...
მოსკოვშიც ისე მუშაობს, კაცს ეგონება, შინ არი.

გურამ ფანჯიკიძე,

მწერალი და ჟურნალისტი.
ის პროფესიით (ამასაც გაგიმხელთ) მეტალურგია.
გურამის შიშით თბილისის „დინამოს“ ვერ წაუგია.
„მეშვიდე ციდან“ პირდაპირ მეცხრე ცაშია ასული,
შემოიარა მსოფლიო, არის მწერალი კაცური!

ნიკო ქავციანიძე,

მევენახე, თელავის რაიონის სოფ. აკურის კოლმეურნეობის
კომკავშირულ-ახალგაზრდული ბრიგადის წევრი.
ვაზს უკლი, თავზე ევლები და ვაზიც ხელებს გიკოცნის!
(დღეს, მთელ კახეთში, სახელი ჰქუხს ქვენიშვილი ნიკოსი).
შრომით აკვირვებ აკურას ვაჟკაცი აკურატული,
შენ ხარ ვენახის მინდია — გმირულ შრომამი გართული!

ჯანსუღ ჩარკვიანი,

პოეტი, ჟურნალ „ცისკრის“ მთავარი რედაქტორი,
საქართველოს კომკავშირის პრემიის ლაურეატი.
თუმც არა ერთხელ ვუთხარი ჯანსუღს ქება და დიდება,
მინდა კვლავ ვაქო, ვადიდო (ქება-დიდებაც დავინდებ):
როგორც პოეტი, იზრდება, მდინარესავით დიდდება...
დღეს მამულს ჯანსუღისთანა ნაღდი მოღვაწე სჭირდება!

ნოდარ წულეისკირი,

მწერალი, საქართველოს კომკავშირის პრემიის
ლაურეატი.
ხარ შემოქმედი ნამდვილი, ფეთქდები ნიჭის ღენითთა...
იქცა საყვარელ წიგნებად „თუთარჩელო“ და
„თეთრი მთა“.
გვინდა, თაობის ფიქრები კვლავ მძაფრად აამეტყველო, —
ნოდარ, ყელამდე მართალი, სიკეთის ოქრომჭედლო!

ნაზიბროლა ხასაია,

მექანიზატორი, ვალის რაიონის ჩაის საბჭოთა
მეურნეობა-ტექნიკუმის ქალთა კომპლექსური
ბრიგადის ბრიგადირი.
ნაზიბროლა, მიღწევები შენი ვიცი, შემიტყვია!
შენი შრომა, მე ვიტყვოდი, ქალის შრომის ზენითია...
მაგ ბრიგადით, დარ, ღმერთმა კომპლექსურად გაჯანმრთელოს!
სულ ხასხასა ჩაის კრეფდეს ხასაიას „საქართველო“!

საპატრონო მიჯნა

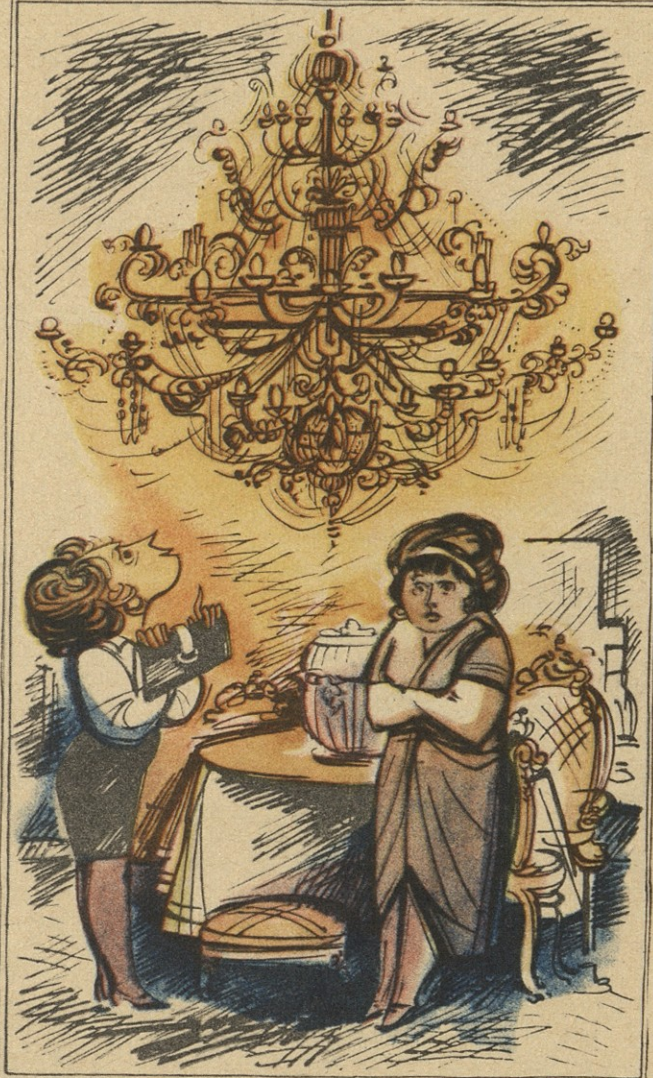
თამარამ მესამედ აავსო ჯიბის ყანწი:
— თქვენ, ამხანაგო, რატომ არ სვამთ?
— მე, ბატონო, საჭესთან ვზივარ...
— თქვენ, ყმაწვილო?
— მეც, პატივცემულო...
— ის ახალგაზრდა კუთხეში, ისიც?
— დიან... გაწითლდა ახალგაზრდა.

თამარა ადგა, ღიპზე ხელი ჩამოისვა, ფანჯარასთან მივიდა და ეზოში გადაიხედა, სადაც მისი თეთრი „ვოლგა“ იდგა, შემდეგ სუფრას მიუბრუნდა:
— ბიძებო! იქ ჩემი მანქანის მეტი არაფერი დგას და თქვენ ველოსიპედებით ხომ არ მოსულხართ?

სწორი შენიშვნა

— შეილო, თბილყელიანი ჯემპრები არა გაქვთ?
— არა, ბატონო.
— საზამთრო პალტო?
— არც პალტო...
— დაბამბული ქურთუკი მაინც არა გაქვთ?
— არა გვაქვს, ბატონო.
— აბა, რა გაქვთ?
— ფრანგული როლინგსტონები, ინგლისური ნეილონის საროჩიები, იუგოსლავური საზაფხულო პლანშეები...
— მაშინ წაშალით თბილტანსაცმელკაჭრობა და ცივტანსაცმელკაჭრობა დააწერეთ!

თამაზ თევდორაძე

— რა დაგიძღა ეს ქალი? — ქმარი!

ნახ. ჯ. ლოლუასი

რა დაგართობოდა კაცია მუნჯაქის ამ ზეგნულში

მშვენიერი საღამო იყო. ასფალტი ისე იყო დამდნარი, ფეხებს, ხელების დაუნძარბლად, ვერ გადადგამდი. მთელი ღღის განმავლობაში მუშაობით მოქანცული კაცია მუნჯაქე დაჯდა სახლის წინ, ძელ-სკამზე, მიაყულა საბაზრო ჩანთა, პამიდორითა და ბადრიჯანით საესე და დაუძახა მეზობელს, რომელსაც ვედროთი წყალი მოჰქონდა:
— კესარიავ, თუ ქალი ხარ, ერთი ჭიქა დამალევი-ნე! ისე ვარ მოღალეული, რომ ძვალი ცალკე მაქ და რბილი ცალკე.
— ავაშენა ღმერთმა! — თქვა კაციამ და ხარბად დახედა „ვედრას“.
— რაფერ მოგვიღებია მზე, კაციავ, კონგოელს გეეხარ! — ჩაეცინა კესარიას.
— მზე კი არა, კესარიავ, ათი დღეა, პირი არ დამიბანია. არა ვარ შურიანი, მაგრამ, გუშამ ვაკეში ვიყავი და, იქნებ არ დაიჭერო, ლოჯიაში კაცი იჯდა და წყალს სვამდა, ნამდვილ წყალს, საკუთარი ოქვინიდან! კესარიას გაოცებისაგან კინაღამ თვლები გადმოუცვივდა, მერე თანაგრძობით თქვა:
— ბაწი კიდეც, პა, ორ-სამ თვეში აგრილდება და წყალს გამოუშვებენ ჩვენს ქუჩაზეც!
... მეოთხე სართულზე ძლივს აიტანა მოთენთილი ტანი კაციამ და ინგლისური გასაღები ააჩხარუნა.
— ბაბა, წითელი ბულთი მომიტანე?! — მიეგებებოდა ხოლმე კარებში სულ უძცროსი, ორწლიანაგერის ვაჟი... მაგრამ ახლა არაფერს მიჰგებებია, რადგან კაციას ცოლ-შვილი კიკეთში ჰყავდა გასტუმრებული.
... ის იყო, კაციამ ტელევიზორი ჩართო „ფორსაიტების საგას“ მეჩვიდმეტე სერიის საყურებლად, რომ კარებთან ვილაყამ ჩაახველა და, კაციელო, დაიძახა...
კარის მეზობელი იყო. ვილაყამ თქვა, წყალი ამეღამ გამოიარსო, — უთხრა კაციას.

კაციამ დაუარა ოქვანებს. ისე იყო გამშრალი, არქეოლოგი თუ დაადგენდა, ოდესმე დიოდა თუ არა წყალი ამ მილგებში. შეხედა სამზარეულოში უწესრიგოდ მიყრილ, ათი ღღის განმავლობაში ნახმარ-დათხუნულ ქურჭელს... „მადლობა ღმერთს, ი ბაღნებს მაინც ექნებოდა წყალი თავზე სასხმელად!“ — გაიფიქრა კაციამ და მიიღო მტკიცე გადაწყვეტილება, ამაღამ დაუყარაულოს წყალს.
„მერე რავა შევიძლია ამ მოღალულ კაცს?“ — თითქოს ცოლის ხმა ჩაესმა კაციას.
კაციამ დაიღვა სკამი ოქვანის წინ, ჭიქა მუხლზე დიოდ და გასუსა. მკრთალი, ნარნარი სინათლე საამოდ იღვრებოდა 127 ძაბვის სამოცსანთლიანი ნათურრიდან. თავგამოდებით სტვენდა და ბზუოდა კარნახთან მიმალული ერთადერთი ბუზი, თითქოს კაციას ნანინას უმღეროდა.

„არა, უსათუოდ ამაღამ გამოიარს წყალი ამ ოქვანში“, — ფიქრობდა კაცია.
გადაიწურა შუალამეც... წყალი არ მოვიდა, მაგრამ მოვიდა ძილის ანგელოზი და კაციას ფუთიანები დაპკიდა ქუთუთოებზე... „რომ ჩამეძინოს, წყალი მოვიდეს და უჩემოდ გვიაროს? რომ აღარ გამოჩნდა იგი დასაქცეველი?“ — შეწრიოდა კაცია, მკრეხელობად ჩათვალა ეს ფიქრი — „სადაა წყალი დასაქცეველი?“
„მოდ, ბაწი თვალს მოვატყუებ და მერე ფიზიკლად ვიქნები“, — გაიფიქრა კაციამ, ტანთ ვიხხადა, ჩაწვა აბაზანაში, დაღო თავი შხაპქვეშ და ჭიქა მაგრად ჩაბლუჯა: „თუ ვინიცობაა, წყალი მოვიდა, შხაპქვეშ თავი რომ შექნება, მაშინვე შევიტყობ და წამოვხტები“.

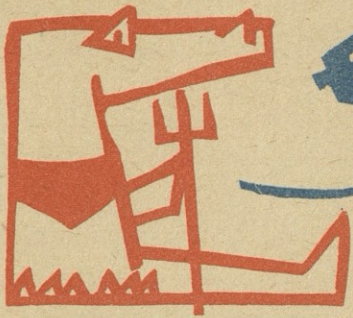
... რამდენჯერ უბანანია ამ აბაზანაში! საპნით რომ გადაიბენებოდა, მერე შხაპქვეშ დადგებოდა. თქვით მოდიოდა წყალი! ნამდვილი წყალი! გინდა ციცი, გინდა ცხელი... წყალი! რატომ ეძახიან ზოგჯერ კაცს „საწყალი“? რამდენი რამ ტრიალებს საწყალი მოსამსახურის თავზე! ლუღის გამყიდველი შენ გატყუებს, გაზიანი წყლის ავტომატი... ჩააგლეხ სამკაპიკიანს და კაპიკიან წყალს გისხამს. ტელეფონი სანახევროდ არ მუშაობს და გადასახალს მთელს გართმევინ, ტრანსპორტში ნერვები იგლიჯე, დირექტორს გაუძელი, წყლის ლოდინში ღამეები ათენე, დაგავიანდება სამსახურში, ბრძანება და შენი ჯანი — საყვედური ზედა გაქვს!

... არ გასულა ნახევარი საათი, რომ გამოჩნდა წყალიც. იმისი ვერცხლისფრად მოვარაყებული შხეფები თვალწარმტაცად ბრჭყვიავლენდა ნათურის შუქზე. კაცია წამოვარდა ზეზე, მოიმარჯვა ჭიქა, აავსო... გალაპკრა ერთი, ორი, სამი... ქურჭელს თვალისდახამამებში ბზინვა დააწყებინა, მერე მოაგროვა ქვებები, ბალონები, ჭიქები... და სუყველა დაავსო. კალანდამდი კი ეყოფა აგი წყალი...
მეორე დღეს, ასე თორმეტ საათამდე, ცარიელ აბაზანაში ეძინა კაცს, რომელსაც ხელში ჩაებლუჯა ცარიელი ჭიქა... ეს იყო კაცია მუნჯაქე!

რაფიელ მამულაშვილი

— რაც ეს მიწისქვეშა გაღასასვლელები გააკეთეს, ქუჩაზე გაღასვლა სპორტნობლად გაიოლდა.

სინათლე

ბრუნველი
ბიბლიოთეკა

რალაა იგი სინათლე...

ნათქვამია, სინათლე უჩრდილოდ არ იქნება. ამ ჭეშმარიტებაში ჩვენც დავრწმუნდით. საქმე ეხება სინათლის ბნელი გზით გამოყენებას...

ელექტროენერგიის „ენერჯიულ“ გამოყენების რანაირ უნიკალურ საშუალებებს არ წააწყდება კაცი ამ ქვეყნად:

სოხუმში, თბილისის გზატკეცილის №108 ბინაში მცხოვრებ ლონგინო ჯიქიძეს ქალივით დაუწყევლია, დამიწდეს ელექტრომრიცხველის მომგონიო და „დამიწების“ საშუალებით ქვეყნის დენს იპარავდა თურმე. მშვიდობის გამზირის №45 ბინაში მცხოვრებმა ანდროას ვადუროვმა იმ კაცის შთაბეჭდილება დატოვა, რომელსაც სარფიანი საქმისათვის ნემსის ყუნწში გაძრომა შეუძლია... მას ნემსით გაუხვრეტია მრიცხველი და უზომო ელექტროენერგია „დაუზოგავს“. შერვაშიძის ქუჩის №118-ში მცხოვრებ გიორგი კალანდიას უფრო გაბედული ფინტისთვის მიუმართავს: მას, როგორც ზედმეტი ნაწილი, სახელმწიფო პლომბი აუგლეჯია მრიცხველზე და არღანით უბრუნებია ციფრები, რაც შეეხება კუნალინოვილის ქუჩის №6 ბინაში მცხოვრებ რუდოლფ კირილენკოს, მას არამც თუ პლომბი, თვით მრიცხველი მიუჩნევია ზედმეტ ბარგად და დრომოჭმული ნივთივით სანაგვე ყუთში გადაუსვრია. გაცეხას იწვევს მშვიდობის გამზირის №172-ში მცხოვრებ რომან არზიანის გამოგონებლური ნიჭი: მას შეუქმნია სპეციალური მოწყობილობა, რომლის მეშვეობითაც იგი ერთ წუთში უკან აბრუნებს მთელი კვირის განმავლობაში ნატრიალებ ციფრებს.

სინათლის ბნელი გზით გამოყენებაში კერძო პირებს არც ზოგიერთი წარმოება-დაწესებულება ჩამორჩება: სინათლის წყარო ჩინებულ შემოსავლის წყაროდ გაუხდიათ... სოხუმის მეორე ავტოსატრანსპორტო ორგანიზაციაში (უფროსი ნ. ელიაძე) მრიცხველზე ჩაურთველად მუშაობდა ერთი სამფაზიანი სისტემა. ეს კი დახარჯული ენერგიის ერთი მესამედი. ელექტროდენის ხარჯვაში უფრო მეტი „მომჭირნობა“ გამოუჩენიათ სასტუმრო „ინტურისტის“ გამგებლებს (დირექტორი ნ. კემულარიძე). მათ პურის საცხობში თვითნებურად დაუყენებიათ ოც კილოვამდე სიმძლავრის წერტი, რომლითაც ერთი წლის მანძილზე სარგებლობდნენ. რესტორან „ამრაში“ (დირექტორი ხ. ბაიარაშვილი) და რესტორან „რიწაში“ (დირექტორი ა. არშბა) ყოველგვარი „ანგარიშის“ გარეშე ხარჯავდნენ ქვეყნის დენს...

იმდენი შემოქმედებითი ენერგია შეაღიეს ზემოაღნიშნულმა „რაციონალიზატორებმა“ ელექტროენერგიის მითვისებას, მათ რომ ერთად მოვუყაროთ თავი, ამ ენერგიით ერთ „შესხაც“ კი ააშენებდა კაცი.

გივი მიძავა,
ევგენი კუკოვსკი,
სოხუმის ელექტრონაგებობათა სამმართველოს თანამშრომლები.
გაიოზ შავერაშვილი,
კონდრატა უბილაშა,
უურნალ „ნიანგის“ კორესპონდენტები.

ანგელოზი

სოსუმდან ახალი ათონისაკენ მივჭრდით. უეტრად ავტომანქანა ისე მკვეთრად დამუხრუჭდა, შუბლით სარკმლის ჩარჩოს შევასკდი და გონება დავკარგე... როცა აზროვნების უნარი დამიბრუნდა, გოცებისაგან ლამის მეორედ დავკარგე გონება. აი, რა სურათი გადაიშალა ჩემს წინ: ჩემი მეგობრის „ვოლგის“ კოპოტზე დევს ვერცხლის მოზრდილი სინი. სინზე განლაგებულია მრგვალად მოხარშული დედალი, შემწვარი ვარია, ორი მწვადი, ცოცხალი თევზი, შავი ხიზილალა, სულგუნი, სალათა, მჭადი... პატარა შუშით კონიაკი, ორი ლიტრა ღვინო, ბორჯომი, ლიმონათი.

— ნამდვილად იმ ქვეყნად ვართ, — აღმომხდა გაოგნებულს, — ეს ტაბლა ჩვენი სულის საცხონებლად დაუდგამთ ჩვენს დამღუპველ მანქანაზე.

შემდეგ კიდევ უფრო ღრმად დავრწმუნდი იმაში, რომ ჩვენ საიქიოში, კერძოდ, სამოთხეში მოვხვდით: თვალი მოვკარი მანქანის წინ ჩემი მეგობრის პირისპირ მდგარ ულამაზეს ქალს...

— ესეც ანგელოზი! — ვთქვი და გარეთ გავიჭერი, — ვინ ხარ, ანგელოზო? — მიეუბრუნა დი საოცარ არსებას.

— ოფიციალტი ვარ, ბატონო! — მომიგო მან დარცხვენით და მანქანაზე ჩამოღებულ სინზე მიმითითა.

— როგორ, — გავოცდი მე, — სამოთხეშიც არიან ოფიციალტები?!

— გმადლობთ ჩვენი რესტორნის შექმნისათვის. ისე კი, ჩვენი მღვიმე მართლაც ჰგავს სამოთხეს... — თქვა მან, მანქანაზე ჩამოღებულ ხონას ხელი დაავლო, გზატკეცილი გადაჰკვეთა და გამოქვაბულში გაუჩინარდა.

ნახ. 3. ვუმბუშრიძისა

ნახ. 6. ცინცაძისა

— ეს, ნებავ, იმასაც მოვხვრებოდე, შვილო, რომ შენ ცხოვრების სარკმლზე ჩაიხედო!

— ვერ დავლევ, ინფარქტი მაქვს გაკატანილი!.. — შენ გაკატანილი გეონია, ჩვენ ვიპითხოთ! მიდი, დალი!

სამოთხიდან

შემდეგ უკვე თვალნათლივ დაეინახე რამდენიმე მსგავსი „ანგელოზი“. ისინი გზატკეცილის მარცხენა მხრიდან მიწისქვეშა კიბით ამოდიოდნენ, გადაჭრიდნენ ავტოტრასას და გამოქვაბულში შერბოდნენ. აქედან სავსე სინები მიჰქონდათ, იქიდან კი ცარიელებს მოარბენინებდნენ. მაგრამ მათი სამოქმედო ასპარეზის გადალახვა არც ისე იოლი საქმე იყო: ავტომანქანების გაბმული კოლონები იშვიათად აღლევდა მათ გზის გადაკვეთის საშუალებას. ისინიც იდგნენ და ელოდნენ... ზოგიერთი გაბედული ოფიციალტი ჯამბაზური ილეთით უქცევდა მხარს გაქანებულ ავტომანქანებს, რითაც თავს საფრთხეში იგდებდა.

— ახლა ხომ მიხვდი, რაშიც არის საქმე? — მკითხა თანამგზავრმა.

— მიეხვდი, ძმობილო. მადლობა დღერთს, ის „ანგელოზი“ რომ მართლა სამოთხეში არ გავემგზავრეთ. კი მაგრამ, რა გაუჭირდათ ერთი მიწისქვეშა კონვეიერის გაყვანა?

— აქვთ კონვეიერი, მაგრამ, დიდი ხანია, მწყობრიდან გამოვიდა და მის აღდგენაზე არავინ ფიქრობს.

— რა ჰქვია ამ რესტორანს? — ვიკითხე მე და კალამი მოვიმარჯვე.

— ეშერა.

გაიიოზ უავერჯაფილი

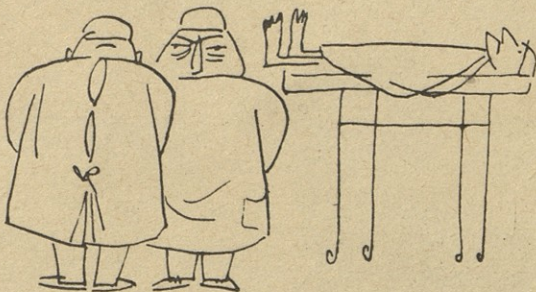
„საყვარელ ქვიაზე“...

(ქ. სოხუმი, სადგურის ქუჩა)

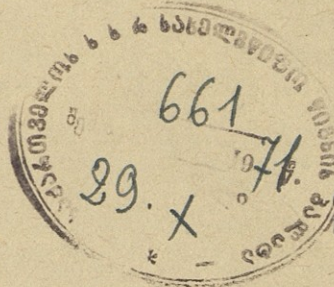
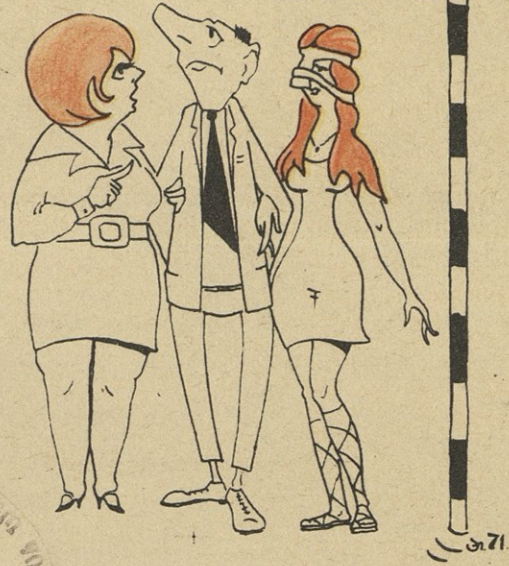
გამუქდა ღრუბელი და წვიმას აპირებს, ჩემს ფიქრებს ზღვასავით საზღვარი არ უჩანს... მივდივარ, მივყვები, თან ვქაჩავ პაპიროსს, და ვფიქრობ: რა გალევს სადგურის ამ ქუჩას! ხან ლოდებს ვაწყდები, ხანაც ვწელ ტალახებს, ვიყენებ ილეთებს, ვიცი თუ არ ვიცი, ქუჩის მთელ ტრასაზე იშვიათ „ხანახებს“ შევყურებ და გულთ სინანულს განვიცდი. ქუჩის მკვიდრთ ბევრი აქვთ უთუოდ სახენეში, რა უყონ, თავზევით ძალა თუ არა აქვთ? ფეხსავსე შედიან საკუთარ სახლებში და ქვეყნის ტალახი ბინებში გადააქვთ...

სერგო აბაიშვილი

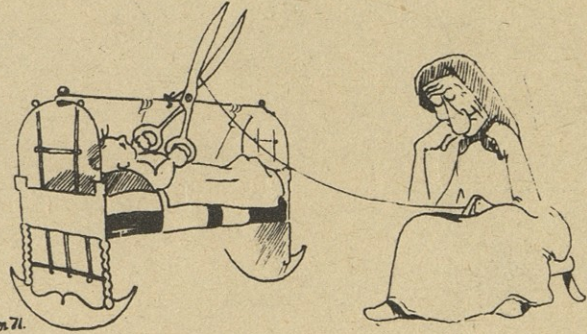
ნახ. თ. მირჯაშვილისა

— შეიშო, აკადემიური ჩინებულად გრძნობს თავს, მაგრამ ჩვენთვის უიშვლო მღვობაა... ისეთი კაცი ჩანს, კაკიკს ვერ გააგდებინებთ!

— დროზე რომ გაგვეთვინა ცხვირის ოპერაცია, ჩვენს ზეფსს აშდენი სავალაგელი ხომ არ ექნებოდა.

უსიტყვოდ

ნახ. ს. ცინცაძისა

— რაზეა ეს ხუთსაათიანი თათბირი?
— ხუთწუთიანი საქმეზე!

მთავარი რედაქტორი ნოდარ დუმბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღალონი,
ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
ნ. შველიძე,
ო. ჭილიძე.

სატირისა და იუმორის უზრუნველყოფის „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველი: პროსპექტი № 42.
თბილისი, სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალ «ნიანგი».
ბმლ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
საერთო განყოფილების 93-10-78.

საბ. კვ ცვ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გალავანე ასაწირობად 25/VIII-71 შ.
ხელმოწერილია დასაბამად 11/X-71 შ.
ქალაქის ზომა 70x108 1/8.
ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,
საარტიკული-საგამომცემლო თაბახი 1,4.
საბ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14
შეკვ. № 3198.
შე № 02165.
ბირაჟი 128 500.

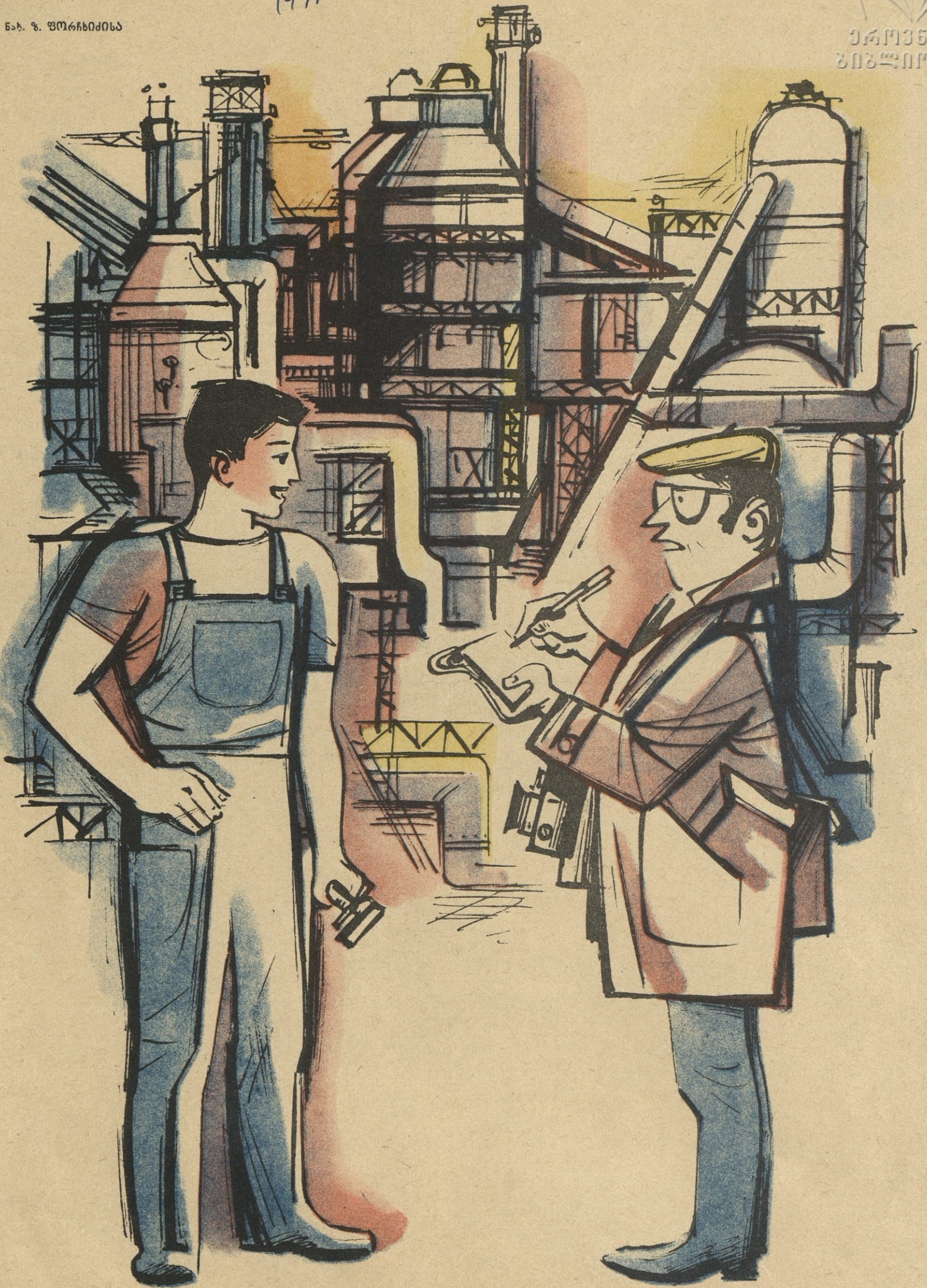

11
1971

71-661

ქართული
ბიბლიოთეკა

ИНДЕКС 76187

— ასე ახალგაზრდამ, 50 წელიწადში, როგორ მოასწარიტ ამდენი საქმის გაკეთება?
— 50 წელიწადი სუთქლედებალ დავყავით.